

ภาษาและอักษรไทย

นำเสนอเมื่อ : 3 ม.ค. 2551

ภาษา เป็นระบบการสื่อสารที่มนุษย์ใช้ในการติดต่อกัน โดยธรรมชาติแล้วภาษาเป็นเสียงเป็นการพูด เป็นสิ่งที่ทำให้มนุษย์แตกต่างไปจากสัตว์โลกอื่นๆ ทั้งปวง ไม่มีสัตว์โลกอื่นใดอีกที่สามารถใช้ภาษาได้ในลักษณะเดียวกับมนุษย์ ภาษาเป็นเครื่องมือสำคัญที่สุดที่มนุษย์ใช้พัฒนาตัวเอง ความเจริญและอารยธรรมต่างๆ เกิดขึ้นมาได้ก็เพราะมนุษย์มีภาษาใช้เป็นเครื่องมือทั้งสิ้น ภาษาทำให้มนุษย์สามารถคิด วิเคราะห์ แยกแยะสิ่งต่างๆ สร้างจินตนาการ หาคำตอบ หาเหตุผลและแสดงอารมณ์ความรู้สึกต่างๆ ให้อื่นรับทราบได้ ถ้าเราไม่มีภาษา การคิดหรือการคิดค้นใดๆ ก็คงมีขึ้นไม่ได้ และเราคงไม่มีศาสนา การปกครอง วรรณกรรม ปรัชญา และศิลปะต่างๆ ดังที่เราอยู่ในทุกวันนี้

ภาษาเป็นของคู่กับสังคมมนุษย์ ที่ใดมีสังคม ที่นั่นย่อมต้องมีภาษาใช้ มนุษย์ในสังคมต้องใช้ภาษาเป็นสื่อกลางสำหรับติดต่อกันในทุกๆ ด้าน คนที่เป็นเพื่อนกันใช้ภาษาคุยกัน คนที่ทำงานด้วยกันใช้ภาษาเป็นสื่อกลางในการทำงานคนที่เป็นพ่อแม่ใช้ภาษาสั่งสอนลูกคุยกับลูก คนที่เป็นลูกใช้ภาษาเพื่อเอาใจ แสดงความอดทนเห็นความต้องการ คนที่เป็นครูอาจารย์ใช้ภาษาถ่ายทอดความรู้และวิชาการต่างๆ ฯลฯ เหล่านี้เห็นได้ว่าการใช้ภาษาต้องมีสองฝ่ายหรือสองคนขึ้นไปเสมอ ภาษาจึงเป็นเรื่องของสังคมด้วย เด็กไทยที่เกิดในสังคมไทยเมื่อห้าพันปีมาแล้ว นอกจากเรียนออกเสียงพูดให้ชัด ใช้คำใช้ประโยคให้ถูกเหมือนภาษาผู้ใหญ่แล้ว ในขณะเดียวกันก็เรียนรู้ไปด้วยว่าพูดอะไร กับใคร เมื่อใดและพูดอย่างไร ซึ่งสิ่งเหล่านี้ต่างกันไปตามแต่ละภาษา ในแง่หนึ่งภาษาจึงเปรียบเสมือนแหล่งรวมพฤติกรรมและประสบการณ์ต่างๆ ของชีวิตในแต่ละสังคม และการถ่ายทอดหรือการเรียนรู้ภาษาของเด็กจึงเป็นการเรียนรู้ถึงชีวิตและประสบการณ์ต่างๆ ในชีวิตของสังคมนั้นๆ ไปด้วย

ในฐานะเป็นแหล่งรวมพฤติกรรมและประสบการณ์ต่างๆ ของชีวิตของคนในสังคมภาษาทำหน้าที่เสมือนบันทึกของสังคมด้วย สิ่งใดที่เคยปรากฏมีในสังคม ที่คนในสังคมเคยกล่าวถึงหรือเคยมีพฤติกรรมเกี่ยวข้องด้วย สิ่งนั้นก็ปรากฏเป็นคำในภาษา จากคำในภาษาไทยที่เป็นมรดกตกทอดกันมานานนับพันปีนั้น เราสามารถมองเห็นลักษณะของสังคมของคนไทยโบราณได้หลายแง่มุม เช่น คำว่า นู ข้าว ไถ หว่าน เกี่ยวบอก ไทหราบวาคันไทยสมัยโบราณทำหน้าที่ชาว คำเรียกชื่อสัตว์และพืชบางอย่าง เช่น เลือ ลิง ขาง กลวย อ้อย งา บอก ไทหราบวาสังคมไทยโบราณอยู่ในเขตที่มีอากาศร้อน คำเรียกชื่อของไขวบางอย่างและคำบอกกิริยาอาการบางอย่าง บอก ไทหราบวามีกิจกรรมอะไรในสังคมโบราณ เช่น เรือ ถอ ไหม ทอ บอก ไทหราบวาสังคมไทยโบราณอยู่ไกลแหล่งน้ำ มีการใช้เรือเป็นพาหนะ และมีการทอผ้า เป็นต้น ฯลฯ

เนื่องจากภาษาและสังคมมีความใกล้ชิดกันมากจึงได้กล่าวมาแล้วนั้น เมื่อสังคมมีการเปลี่ยนแปลง ภาษาก็เปลี่ยนตามไปด้วย เมื่อคนไทยแยกย้ายกันไปอยู่ตามที่ต่างๆ กัน และแต่ละถิ่นมีสภาพแวดล้อมที่ต่างกัน การเปลี่ยนแปลงของภาษาในแต่ละแห่งก็ต่างกันไปด้วย คนไทยที่ไปอยู่ไกลทะเล ก็มีคำว่า "ทะเล" ใช้เพิ่มขึ้น ในภาษากลุ่มที่ไปอยู่ในแหล่งที่มีอากาศหนาวจนน่าค้างกลายเป็นน้ำแข็งก็มีคำว่า "เหมย" ใช้ ถิ่นที่ไม่มีสภาพแวดล้อมดังกล่าว ก็ไม่มีคำบอกสภาพแวดล้อมใหม่ใช้ นอกจากนั้นกลุ่มคนที่ใช้ภาษาอื่นที่อยู่ใกล้เคียงกัน ก็มีอิทธิพลทำให้ภาษาไทยแต่ละแห่งเปลี่ยนแปลงต่างกันไปด้วย เช่น คนไทยที่อยู่ใกล้ติดกับคนพูดภาษาเขมรก็รับคำภาษาเขมรมาใช้ส่วนคนไทยที่อยู่ใกล้ติดกับภาษาจีนก็ยืมคำจากภาษาจีนไปใช้ กลุ่มคนไทยที่รับวิทยาการความรู้และเทคโนโลยีจากผู้ที่ใช้ภาษาอังกฤษก็รับคำภาษาอังกฤษมาใช้พร้อมๆ กับวิทยาการความรู้เหล่านั้น

ทำให้มีคำศัพท์และการใช้ภาษาที่แตกต่างไปจากภาษาของกลุ่มคนไทยที่ไม่ได้รับอิทธิพลจากภาษาอังกฤษ การเปลี่ยนแปลงในลักษณะดังกล่าว ประกอบกับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นเองในภาษาแต่ละแห่ง ทำให้ภาษาไทยที่เป็นมรดกตกทอดมาจากสมัยโบราณแตกต่างกันไปตามถิ่นต่างๆ ในประเทศไทยภาษาที่พูดในถิ่นทางภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคใต้ และภาคกลาง ก็แตกต่างกันทั้งการออกเสียงและการใช้คำศัพท์ สิ่งที่ยกให้รู้ได้ว่าเป็นภาษาไทยเหมือนกัน คืออยู่ศัพท์ที่เป็นมรดกตกทอดมาแต่โบราณซึ่งมีจำนวนนับได้เป็นพันคำ ได้แก่ คำพ้อง ที่ใช้ทั่วไปในชีวิตประจำวันในสังคมโบราณที่ยังไม่เปลี่ยนแปลงไปในสังคมปัจจุบัน เช่น พ่อ แม่ พี่ น้อง นา ไถ เลือ หมา บ้าน หนึ่ง สอง สาม เจ็ด สิบ คน นอน คิด ผัน รัก ไถ ไม มา ไป หัว ปาก ตา มี สี ใหญ่ บาง ยาว ฯลฯ

ภาษาเป็นระบบการสื่อสารที่ใช้ในการติดต่อกัน : การใช้โทรศัพท์

ภาษาเป็นระบบการสื่อสารที่ใช้ในการติดต่อกัน : ภาษามือ สำหรับคนหูหนวก

ภาษาเป็นระบบการสื่อสารที่ใช้ในการติดต่อกัน : ตัวอักษรเบรลล์ สำหรับคนตาบอด

[\[ดูภาพทั้งหมดในเรื่องนี้\]](#)

หัวข้อ

- [ตระกูลภาษาไทย](#)

ตระกูลภาษาไทย

ภาษาไทยเรานอกจากจะมีใช้พูดอยู่ในประเทศไทย และมีความแตกต่างกันไปตามถิ่นต่างๆ ดังได้กล่าวมาแล้ว ยังมีภาษาที่อาจจัดว่าเป็นภาษาไทยในประเทศไทยใกล้เคียงอีกหลายประเทศนักภาษาศาสตร์ได้ศึกษาภาษาเหล่านี้ไปแล้วหลายถิ่นในหลายประเทศ และจัดภาษาเหล่านี้รวมทั้งภาษาไทยในประเทศไทยด้วยให้เป็นภาษาที่อยู่ในตระกูลเดียวกัน เรียกว่า **ตระกูลภาษาไทย** ที่นักภาษาศาสตร์ภาษาเหล่านี้เป็นภาษาไทย หรือเป็นภาษาพี่น้องกับภาษาไทยในประเทศไทย ก็เพราะภาษาเหล่านี้มีลักษณะภาษาที่คล้ายคลึงกันหลายประการ และนักภาษาศาสตร์อธิบายว่าความคล้ายคลึงกันนี้เกิดจากภาษาเหล่านี้รับคำที่เป็นมรดกตกทอดมาจากภาษาโบราณเดียวกัน คำศัพท์ที่เรียกว่า เป็นคำมรดกหมายถึงคำศัพท์ที่หลุดถึงเรื่องในชีวิตประจำวันๆ ในสังคมโบราณ, ไม่มีสิ่งที่เกี่ยวข้องกับความเจริญในสมัยปัจจุบัน คำศัพท์ที่วานักภาษาศาสตร์รวบรวมไว้เป็นจำนวนกว่า ๑,๐๐๐ คำ และเราได้เห็นตัวอย่างคำศัพท์มรดกไปบางแล้วข้างบนนี้

คนที่พูดภาษาไทยเหล่านี้บางกลุ่มก็เรียกตนเองว่าเป็นคนไต บางกลุ่มก็ไม่ใช่คำว่า ไท หรือ ไต เลยนอกจากภาษาไทยในประเทศไทยแล้ว ภาษาในประเทศอื่นที่นักภาษาศาสตร์จัดว่าเป็นภาษาอยู่ในตระกูลเดียวกับภาษาไทยในประเทศไทย ยังมีภาษาลาวในประเทศลาว ภาษาไทดำ ไทแดง ไทขาว ไทnung ไทไท, ในประเทศเวียดนาม ภาษาไตเดอง ภาษาไทลื้อ ภาษาลุงโจว ภาษาไป๋ ภาษาม้ง ฯลฯ ในประเทศจีน ภาษาไทพาก ภาษาไทคำตี้ ภาษาไทโถดอง ไทอาหม ในประเทศอินเดียนอกจากนี้ยังมีกลุ่มคนที่พูดภาษาไทยในประเทศไทยมาเลเซีย และกัมพูชา ซึ่งยังไม่ได้มีการศึกษาในรายละเอียดของลักษณะภาษา

[กลับไปหัวข้อหลัก]

บรรณานุกรม

- นางวิไลวรรณ ขนิษฐานันท์

ชาวไตลื้อในประเทศไทย
จะใช้ภาษาที่เป็นส่วนหนึ่งของตระกูลภาษาไทย

[ดูภาพทั้งหมดในเรื่องนี้]